

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.204/2022/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (eljáró kamarai jogtanácsos: felperes képviselője) (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	alperes (alperes cím)
Az alperes képviselője:	alperesi képviselő kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (16. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Miskolci Törvényszék 103.K.701.103/2021/15. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 25.000 (huszonötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a perrel érintett időszakban az alperes hivatásos állományú tagjaként az szolgálati hely állományában teljesített szolgálatot körzeti megbízotti beosztásban, kinevezése és munkaköri leírása szerinti működési körzete város város meghatározott területe volt. A város Körzeti Megbízotti Csoport (a továbbiakban: KMB Csoport) működési körzetét 26 település alkotta, amelyet érintően az alperes 2020. január 30. napján készült működési körzet leírást adott a felperes részére. A felperes a perbeli időszakban havonta átlagosan 8-9 szolgálatot teljesített, amelyek 50%-a esetében a saját és a KMB Csoport működési körzetén kívül kellett eljárnia, a működési körzetébe tartozóan teljes szolgálatot nem látott el. A kinevezése szerinti beosztása mellett járőri, járőrszolgálati, határrendészeti, átkísérési és kísézői feladatokat is ellátott ellentételezés nélkül; az emiatt benyújtott szolgálati panaszát az alperes vezetője elutasította.

A felperes keresete, az alperes védirata

[2] A felperes keresetében a 2018. július 1. és 2018. augusztus 31. napjai, továbbá a 2018. október 1. és 2021. augusztus 31. napjai közötti időszak – mindösszesen 37 hónap – tekintetében 1.072.556 forint megbízási díj, és annak 2020. január 6. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Keresetét a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés a)-c) pontjaira, a körzeti megbízotti szabályzatról szóló 26/2015. (XII. 9.) ORFK utasításra (a továbbiakban: KMB Szabályzat), a Járőr- és Őrszolgálati Szabályzatról szóló 13/2017. (III. 24.) ORFK utasításra (a továbbiakban: Járőr Szabályzat), valamint a Rendőrség Fogdaszolgálati Szabályzatáról szóló 3/2015. (II. 20.) ORFK utasítás rendelkezéseire alapította. Kúriai ítéletekre hivatkozva állította, hogy a munkáltató csak a beosztáson belül határozhatja meg a munkaköri feladatokat, ami nem fedhet le több másik beosztást; az alperesi eljárást elfogadva teljesen kiüresedne a besorolásra és illetményre vonatkozó szabályozás. Tekintettel arra, hogy lényegében több különböző beosztás feladatait látta el, amelyek a szolgálatteljesítési ideje jelentős részét tették ki, a megbízási díj havi mértékét az illetményalap 75%-ában határozta meg azokat a hónapokat figyelembe véve, amikor a beosztása szerinti és a KMB Csoport működési körzetén kívül ténylegesen ellátta a sajátjától eltérő beosztási feladatait.

[3] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte, annak jogalapját és összecszerúségét is vitatva. Álláspontja szerint a felperes által ellátott járőri, járőrvezetői feladatok a körzeti megbízotti tevékenységbe tartozó közterületi alaptevékenységek, amelyek nem minősülnek a kinevezéstől eltérő többletfeladatnak; a rendőri feladatok összehangolása, a szolgálatellátás hatékonyságának növelése érdekében a KMB Szabályzat 15., 21. és 24. pontjai alapján a felperes a működési körzetéből elvonható volt. Nem vitatta, hogy a járőr és a körzeti megbízott egymástól eltérő beosztás, amelyek között hasonlóságok és átfedések vannak. A KMB Szabályzat 57-59. pontjainak helyes értelmezése szerint a határrendészeti

feladatokat a felperes a működési körzetén kívül jogszerűen látta el. Elismerte, hogy a felperes a perbeli időszakban több alkalommal, eseti jelleggel a KMB Szabályzat 25. a) pontja által „tágabb értelemben” tilalmazott átkísérési, továbbá rendkívüli öri feladatokat is ellátott, azonban kísérőöri feladatra vezényelve, beosztva nem volt. A megbízási díj felperes által igényelt összegét számszakilag nem kifogásolta, annak mértékét eltúlzottnak találta.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletében a kereseti kérelem szerinti – késedelmi kamattal növelt – 1.072.556 forint megbízási díj megfizetésére kötelezte az alperest. Döntését a Hszt. 2. § 25. pontjában, 71. § (1)-(6) bekezdéseiben, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI.16.) BM rendelet (a továbbiakban: BMr1.) 2. számú mellékletében, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati jogviszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI.16.) BM rendelet (a továbbiakban: BMr2.) 10. § (2) bekezdésében, a KMB Szabályzat 2., 3.d), 15., 18., 20-22., 24- 25., 31., 37., 57-58., 60-62. pontjaiban, továbbá a Járőr Szabályzat 4., 5., 7., 10. és 60. pontjaiban foglaltakra alapította.

[5] A tényállást a perben csatolt okiratok, a perben lefolytatott tanúmeghallgatások eredménye, a beszerzett (103.K.700.403/2021/18. számú tárgyalási jegyzőkönyvben foglalt) tanúvallomás és tanú tanúvallomása alapján állapította meg. Rögzítette, hogy a töretlen bírói gyakorlat értelmében a hivatásos állomány tagjának a beosztásához igazodóan kell meghatározni a munkaköri leírásban ténylegesen végezhető feladatokat, ami nem fedhet le több, másik beosztást; a felperes szolgálati feladatai között az általános jelleggel ellátandó járőrszolgálat nem található. Ezzel összefüggésben utalt a KMB Szabályzatra, amely kogens módon meghatározza az ellátandó feladatok körét, és amelyet a munkáltató nem bővíthet korlátlanul. Rámutatott, hogy a járőri és a körzeti megbízotti beosztás eltérő besorolási osztályba tartozó önálló szolgálati beosztás, még akkor is, ha egyes részfeladatok tekintetében átfedés tapasztalható. A KMB Szabályzat egyértelműen meghatározza azt, hogy a körzeti megbízott a járőri feladatokat milyen szűkítésekkel hajthatja végre; amennyiben a KMB Szabályzat 24. pontjától eltérően teljesít járőri feladatokat, az – akárcsak a határrendészeti, átkísérési, kísérőöri feladatok – a beosztásától eltérő feladatellátást jelent. A működési körzetén kívüli – a KMB Csoport működési körzetével nem azonos – feladatellátás mindig a beosztástól eltérő feladatellátást jelent, függetlenül attól, hogy a munkáltató a munkaköri leírásban mit jelölt meg munkavégzési helyként, illetve, hogy annak teljesítésére a felperes számára utasítást adott. Megállapította, hogy a többletfeladatok elrendelésére egyrészt a létszámhiány miatt, másrészt a különleges jogrendből fakadóan került sor; a felperes hosszabb időszakon át rendszeresen – és nem eseti jelleggel – látott el a saját és a KMB Csoport működési körzetén kívüli, a beosztásához nem tartozó feladatokat, amelyekre tekintettel megbízási díjra jogosult.

[6] A megbízási díj százalékos mértékét és összegszerűségét a keresetben megjelöltek szerint alaposnak találta.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[7] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte a Hszt. 71. § (1)-(6) bekezdései, 45. §-a, a BMr2. 10. § (2) bekezdése, a – tévesen BMr2.-ként megjelölt – BMr1. 2. számú melléklete, a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 78. § (2) bekezdésében foglaltak megsértése, valamint az alkalmazandó szabályzatok téves értelmezése miatt.

[8] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a helyes jogszabályi rendelkezéseket alkalmazta, azonban a tényállást csak részben állapította meg megfelelően, és ebből következően a megállapított tényállásnak a vonatkozó jogszabályi rendelkezésekkel történő összevetése útján téves következtetésekre jutott; a tényállás körében olyan megállapításokat tett, amelyek a perben rendelkezésre álló és beszerzett bizonyítékok értékeléséből megalapozottan nem következnek. A per adatai nem támasztották alá, hogy a felperes rendszeresen járőri feladatokat, járőrszolgálatot látott el a Tevékenység-irányítási Központ (a továbbiakban: TIK) utasítása alapján. Önmagában amiatt, mert a felperes a működési körzetén kívül is ellátott ilyen feladatot, nem jelenthető ki megalapozottan, hogy járőr beosztásba tartozó feladatot végzett. Állította, hogy a felperes a működési körzetéből a KMB Szabályzat 21. pontja értelmében jogszerűen elvonható volt.

[9] Kiemelte, hogy a határrendészeti feladatok ellátására kifejezetten a világhárvány miatt elrendelt veszélyhelyzet időszakában került sor, amikor is olyan többletterhek hárultak rá, ami kihatott a rendőrség teljes személyi állományára; e kivételes esetekkel kapcsolatos hivatkozásait azonban az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta.

[10] Jogszabálysértőnek találta a tényállás azon elemét, miszerint a perbeli időszakban a kísézői beosztás feladatait is ellátatta a felperessel. Álláspontja szerint tényként csupán az rögzíthető, hogy a felperes csekély számban ellátott olyan átkísérési feladatokat, amelyek tekintetében kétséget kizáróan nem tudta igazolni, hogy azok a beosztásába nem tartoztak.

[11] Vitatta, hogy abból a tényből, miszerint a felperes szolgálati helyén a perbeli időszakban rendszeresen több járőri és járőrvezetői státusz időszakosan nagyobb számban betöltetlen volt, azt a következtetést lehet levonni, hogy a ténylegesen dolgozó járőrök és járőrvezetők az alacsony létszám miatt a járőri munkát nem tudták ellátni. Állítása szerint a járőri állomány tevékenységének értékelése körében az elsőfokú bíróság a hatáskörén jogszabálysértő módon túlterjeszkedett, mivel nem képezte a per tárgyát annak vizsgálata, hogy a járőri állomány a feladatát miként tudta ellátni. Hangsúlyozta, hogy a létszámhiány önmagában nem igazolja a megbízási díjra való jogosultságot.

[12] Iratellenesnek tartotta azt a megállapítást, hogy a perben meghallgatott mindhárom tanú járőrhányról számolt be.

[13] Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a normaalkotói szándék hibás értelmezése útján, a KMB Csoport létrehozása indokának téves értelmezésével határozta meg a körzeti megbízott működési körzetének fogalmát, tévesen értelmezte továbbá a közterületi szolgálat fogalmát is. A közterületi szolgálatellátás legalapvetőbb formája a járőrozás; az adott feladat végrehajtására kijelölt rendőr szolgálati beosztásától függetlenül köteles betartani a végrehajtási rendelkezéseket, szakmai szabályzatokat; a KMB Szabályzat 37. pontjára figyelemmel a körzeti megbízott szolgálatteljesítési idejének 70 %-ában közterületi tevékenység ellátására köteles. Tévesnek tartotta azt a következtetést, hogy a körzeti megbízott által ellátott közterületi szolgálat lényegében csak akkor tekinthető a körzeti megbízotti beosztásba tartozó feladatnak, ha azt a körzeti megbízott a működési körzetében és járőrrel közösen végzi. Ennek cáfolataként hivatkozott többek között a KMB Szabályzat 15.

pontjára, amely a körzeti megbízotti feladatellátást (így a közterületi szolgálatot is) a KMB Csoport teljes körzeti megbízotti működési körzetében írja elő, esetlegesen több körzeti megbízott közös szolgálatellátásával.

[14] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

[15] Álláspontja szerint az alperes fellebbezésében nem adott elő olyan körülményt, amelyet az elsőfokú bíróság nem vizsgált, és amellyel kapcsolatban nem fejtette ki eltérő jogi álláspontját. A Kúria Kf.VII.39.549/2021/4. számú döntésére hivatkozással rámutatott, hogy a tárgykörben (a körzeti megbízott által ellátott járőrszolgálat kapcsán) kiforrott bírói gyakorlat alakult ki, a bíróságok következetesen helyt adnak a kereseteknek, elutasító ítélet nem ismert. Kiemelte, hogy a közterületi szolgálat nem feleltethető meg a járőrszolgálatnak, azzal nem feltétlenül azonos. Következtes a bírói gyakorlat abban is, hogy a munkáltató csak adott beosztáson belül határozhatja meg a munkaköri feladatokat. Rendszeresen végzett járőrfeladatokat, de eseti jelleggel átkísérési, kísézőőri feladatai is voltak, amelyek a körzeti megbízott számára tiltottak. A fellebbezésben nyomatékosan hivatkozott körzeti megbízotti csoport létrehozásával kapcsolatos alperesi érvelést a Kúria Kf.VII.45.156/2021/4. számú ítéletére utalással alaptalannak tartotta. Azzal érvelt, hogy a működési körzeten kívüli feladatellátás tekintetében a kimentési okok pontos megjelölése, az e körben való tényállítás és bizonyítás az alperes terhére esett, aki azonban részletes tényállítást a kimentés körében nem tett, bizonyítékot nem szolgáltatott; a különleges jogrendre hivatkozása konkrét tényelődás hiányában szintén nem fogadható el.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[16] A fellebbezés – az alábbiak szerint – nem alapos.

[17] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésre álló peradatok alapján – az alábbi pontosításokkal – túlnyomórészt helyesen rögzítette, az abból levont jogi következtetése és érdemi döntése helytálló; azzal az ítéltábla egyetértett. A fellebbezésben foglaltakkal összefüggésben a következőket emeli ki.

[18] Az alperes fellebbezésében a tényállás tisztázottsága és a bizonyítékok értékelése tekintetében állított eljárásjogi jogszabálysértést, illetőleg az elsőfokú ítélet anyagi jogi megállapításainak felülvizsgálatát kérte.

[19] Az ítéltábla hivatalból észlelte, hogy ítéletét az elsőfokú bíróság tanú2, tanú3 és tanú1 tanúvallomásaira alapította, a per adatai szerint azonban tanú1 tanú meghallgatására

a jelen peres eljárásban nem került sor, és a vallomását tartalmazó tárgyalási jegyzőkönyvet az elsőfokú bíróság nem tette a peranyag részévé sem. Az ítéltábla a kapcsolódó peres iratok áttekintésének eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság vélhetően a Miskolci Törvényszék előtt azonos tárgyban folyamatban lévő, 103.K.700.403/2021. számú perben, a 2021. szeptember 2. napján tartott tárgyaláson felvett – 103.K.700.403/2021/7. számú tárgyalási jegyzőkönyvbe foglalt – tanúvallomást emelte be a fellebbezéssel támadott ítélet indokolási részébe anélkül, hogy a szóban forgó tanúvallomást tartalmazó tárgyalási jegyzőkönyvet az eljárás részévé tette volna; ezért e vallomás értékelésére jogszabálysértő módon került sor. Ezen okból az ítéltábla az elsőfokú ítélet [1] bekezdéséből ezen bizonyíték megjelölését, valamint [64]-[67] bekezdéseit az indokolásból mellőzte. Tekintettel ugyanakkor arra, hogy tanú2 és tanú3 tanúk perbeli, illetve tanú2 tanúnak a 103.K.700.403/2021/18. számú tárgyalási jegyzőkönyvben rögzített – és az eljárásjogi rendelkezéseknek megfelelően a peranyag részévé tett – vallomásai alapján a tényállás teljeskörűen feltárt, a törvényszék fenti eljárási jogszabálysértése az ügy érdemére nem hatott ki.

[20] Az alperes a megállapított tényállás körében nem vitatta a felperes feladatait tartalmazó kimutatást, azonban azzal érvelt, hogy a rendszeresen ellátott járőri feladatok és járőrszolgálat, valamint a csekély számban előforduló átkísérési feladatok elvégzéséért a felperes nem tarthat igényt megbízási díjra, mivel azok a szolgálati beosztásába tartoztak. A per érdemi eldöntése szempontjából annak nem volt jelentősége, hogy ezen feladatokat a felperes a TIK vagy az előjárója utasítása alapján végezte; ahogyan annak sem, hogy a feladatokat az utasításoknak és a szakmai szabályoknak megfelelően kellett ellátnia. A másodfokú bíróság rámutat arra, hogy nem a tényállás megállapítása és a bizonyítékok értékelése, hanem a jogi minősítés körébe tartozik (ezáltal anyagi jogi kérdés) annak megítélése, hogy az ítéletben – a feladatkimutatásra és a tanúvallomásokra figyelemmel – a jellegüket, típusukat tekintve tényszerűen helyesen rögzített feladatok a felperes beosztásába tartoztak-e.

[21] Az elsőfokú bíróság azon megállapítását, miszerint rendszeresen több járőri, járőrvezetői státusz időszakosan nagyobb számban betöltetlen volt, a tanúk egybehangzó vallomásai szintén tényszerűen alátámasztották. Az, hogy ezen tény az elsőfokú bíróság megfelelő részletességgel vizsgálta-e, valóban tényállás megállapítási kérdés, az azonban, hogy abból helytálló következtetést vont-e le, a tényállás megállapításán túlmutat; a bizonyítékok értékelésére tartozik. Az alperes alappal kifogásolta, hogy e tekintetben a feltárt tényállás hiányos (a felperes által ellátottként hivatkozott ideiglenesen megüresedett vagy betöltetlen szolgálati beosztások nem kerültek konkretizálásra és valamennyi felperesi többletfeladathoz hozzárendelésre), így a státuszok huzamos betöltetlenségéből nem következik okszerűen, további bizonyítási eljárás lefolytatása nélkül a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltak fennállása; mely okból a másodfokú bíróság az ítélet [111] bekezdésében szereplő megállapítást az indokolásból mellőzte. Figyelemmel ugyanakkor arra, hogy a törvényszék a megbízási díj jogalapja körében a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjára is alapította döntését, amikor a huzamosabb időn át, nem eseti jelleggel, hanem rendszeresen, a működési körzetén kívül ellátott, a felperes szolgálati beosztásába nem tartozó járőri és egyéb feladatokat hangsúlyozta, az a körülmény, hogy emellett a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja szerinti esetkört kellő mélységben nem vizsgálta, és ezen hiányos vizsgálat eredményeként téves következtetésre jutott, az ügy érdemére nem hatott ki.

[22] A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a fellebbezésben foglaltakkal szemben az ügy érdemére kiható, a Kp. 78. § (2) bekezdése körében értékelendő jogszabálysértést nem követett el.

[23] A tényállás megállapítás és a bizonyítékok értékelése körébe nem tartozó minden más kifogásolt ítéleti megállapítás (pl. a körzeti megbízott működési körzetének értelmezése, a KMB Csoport létrehozásának célja, továbbá annak megítélése, hogy mely feladatok ellátása tartozik a felperes körzeti megbízotti beosztásába, és melyek haladják meg azt) az elsőfokú ítélet anyagi jogi álláspontjának felülbírálatához tartozott és a felek eltérő jogértelmezéséből fakadt, amely jogértelmezést a Kúria már elvégezte. Nem volt vitatott, hogy a körzeti megbízott és a járőr két külön beosztást jelent. A Kúria a körzeti megbízott által működési körzetén kívül végzett járőri feladatokkal összefüggésben több határozatában kimondta, hogy amennyiben a körzeti megbízott hosszabb időszakon át rendszeresen a beosztásához nem tartozó feladatkört lát el, a járőrfeladatokat a körzeti megbízotti működési és csoportműködési körén kívül nem eseti, hanem napi rendszerességgel végzi, az többletszolgáltatnak minősül és annak ellentételezésére jogosult (Kf.VII.45.176/2021/4., Kf.VII.45.184/2021/4.). Az elsőfokú bíróság ezzel egyezően helytállóan mutatott rá, hogy a KMB Szabályzat egyértelműen meghatározza, hogy a körzeti megbízott járőrfeladatokat milyen szűkítésekkel hajthat végre, vagyis csak járőrvezetői feladatot láthat el a szolgálat végrehajtására beosztott járőrrel közösen, a körzeti megbízotti körzetén belül. Ebből az következik, hogy amennyiben ettől eltérően teljesíti a járőri feladatokat, ellentételezésre jogosult.

[24] Az elsőfokú bíróság helytállóan rögzítette, hogy a felperes a járőrfeladatokat a körzeti megbízott működési és a KMB csoport működési körzetén kívül nem eseti jelleggel, hanem visszatérő rendszerességgel látta el, amelyre nem adott jogalapot a KMB Szabályzat 24. pontja, valamint 21. c) alpontja, mert ezek a feladatok nem a felperes kinevezés szerinti beosztásához tartoznak. A munkáltató az állománytáblában rendszeresített beosztás keretein belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja jogosult és köteles ellátni, ez a felperes esetében a körzeti megbízotti beosztás volt. A következetes bírói gyakorlat szerint a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, így ezen elvi alaptól eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör feladatainak ellátását; erre a Kúria egységesen és következetesen már több határozatában rámutatott (Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4.)

[25] A Kúria korábbi döntéseiben (Kf.VII.39.642/2020/5., Kf.VII.39.525/2021/3.) kimondta, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívak, ebből következően a felperest akkor illetheti meg a megbízási díj, ha nem a kinevezés szerinti beosztásához tartozó feladatkört látott el többletfeladatként. Ezzel összefüggésben nem azon van a hangsúly, hogy a többletfeladat okozott-e többletterhelést, hanem azon, hogy a feladat a kinevezés szerinti beosztáshoz tartozónak tekinthető-e. Amennyiben nem tartozik az adott szolgálati beosztáshoz a rendszeresen végzett további

tevékenység, az többletfeladatként értékelendő. Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan rögzítette, hogy a rendvédelmi szerveknél, így az alperesnél ellátandó beosztások kógenssek, azok besorolása jogilag rendezett; ugyanígy azt is, hogy a felperes által felsorolt, a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett feladatok nem a felperes kinevezése szerinti beosztásához tartozóak voltak. A Kúria következetes gyakorlata szerint a munkáltató utasítása alapján a hivatásos állomány tagja esetenként köteles ellátni a beosztása szerinti tevékenységhez nem tartozó feladatokat, ugyanakkor az ilyen jellegű feladat tartós ellátása nem maradhat ellentételezés nélkül (Kf.VII.39.525/2021/3.).

[26] A felperest a peresített időszakban rendszeresen, nem pedig eseti jelleggel osztották be a körzeti megbízotti működési körzetén kívüli járőri és további (a beosztásába nem tartozó) feladatokra – amelyen belül egyébiránt nem volt érdemi jelentősége annak a perben nem vitatott ténynek, hogy az átkísérési feladatokat csekély számban végezte –, ezért az alperes megalapozatlanul hivatkozott arra is, hogy a különleges jogrend időszakában a körzeti megbízott működési körzetén kívüli járőri tevékenysége a megbízási díjra nem ad alapot. Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a veszélyhelyzet miatti személyi átcsoportosítások a felperes eredeti szolgálati beosztása mellett ellátott többlettevékenysége ellentételezése alóli mentesülésre nem alkalmasak. A Kúria e tekintetben kialakított gyakorlatát az ítéltábla is irányadónak tekintette (Kf.VII.45.184/2021/4., Kf.VII.45.176/2021/4.). Az ítéltábla hangsúlyozza, önmagában az a körülmény, hogy valamely időpontban és területre vonatkozóan különleges jogrend van kihirdetve, nem lehet kellő indoka annak, hogy a körzeti megbízottat egyébként azzal össze nem függő feladatra igénybe vegyék. Alaptalan az alperes hivatkozása azért is, mert a KMB Szabályzat 21. pontja csak eseti jelleggel hatalmazza fel a munkáltatót arra, hogy a körzeti megbízottat a működési körzetéből elvonja. A felperest azonban a peresített időszakban rendszeresen, nem eseti jelleggel osztották be a körzeti megbízotti működési körzetén kívül járőri feladatokra, ezért a működési körzetén kívüli járőri tevékenysége a különleges jogrend időszakában is megbízási díjra jogosította. Ezzel összefüggésben egyetértett az ítéltábla a törvényszék ítéletének [96] bekezdésében kifejtettekkel abban is, hogy a határrendészeti feladatok ellátása nem felelt meg a KMB Szabályzat 57. pontjában foglaltaknak, az alperes ezen érvelése sem foghatott helyt. A másodfokú bíróság e tekintetben leszögezi, hogy a KMB Szabályzat ugyan szolgálati viszonyra vonatkozó szabály, de nem jogszabály, így annak fellebbezésben megjelölt pontjai megsértésére történt hivatkozás önmagában a fellebbezésre nem adhatott alapot (Kp. 99. § (1) bekezdése).

[27] Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a feltárt tényállás alapján okszerűen vonta le azt a következtetést, hogy a felperes visszatérő, rendszeresen jelentkező, beosztásába nem tartozó többletfeladatokat végzett, amelyek a megbízási díjra való jogosultságát – a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján – megalapozták.

[28] Az alperes fellebbezésében ugyan hivatkozott a BMr2. 10. § (2) bekezdésének sérelmére, azonban ezzel összefüggő indokolást a felperesi igény jogalapjának vitatásán túlmenően nem adott elő. Az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg (Kf.VII.37.780/2020/5.). Az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért a megbízási

díjat a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 75 %-ában történő meghatározással a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl. Amennyiben az alperes az elsőfokú bíróság ítéleti mérlegelését nem tartotta megfelelőnek, fellebbezésében – eljárásjogi szabálysértésre hivatkozással – be kellett volna mutatnia, hogy az ítélet ezen álláspontja (az összecszerzési meghatározás), milyen konkrét érvek és igazolt tények alapján minősül jogszerűtlennek. Azt kellett volna kimunkálnia, hogy az elsőfokú bíróság hol vétett mérlegelési hibát, melyek azok az elemek, körülmények, amelyeket nem vett figyelembe és amelyek – az értékelt körülmények figyelembevételével – más összecszerzési eredményre vezettek volna. Mindezek hiányában a jogsértés tényének (a fellebbezésben felhívott jogszabályi rendelkezésből beazonosíthatóan a megbízási díj aránytalan mértékének) alperes általi kategorikus, általános tartalmú állítása az elsőfokú bíróság ítéletét (mérlegelését) jogszerűtlenné nem tehetette.

[29] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[30] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, annak mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) és 3. § (2), (5) bekezdéseire figyelemmel állapította meg, amelynek során a felperes által felszámított költség összegét a pertárgy értékére, az ügy bonyolultságára, a felperes által benyújtott fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére, valamint a tárgyaláson kívüli elbírálásra tekintettel a felszámított összeggel arányban állónak ítélte.

[31] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[32] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[33] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2022. november 29.

dr. Antal Regina s.k.	dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.	dr. dr. Rác Krisztina s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró